

PEDOFILIA ÎNTRE PATOLOGIE ȘI NORMALITATE (I)

Pedofilia este un subiect actual, extrem de delicat, care oripilează orice om de bun simț ce trăiește și gândește în parametrii unei presupuse normalități. Spunem presupuse întrucât normalitatea umană reprezintă un concept greu de definit, la modul general, dacă ținem cont de diferențele antropologice și sociologice ale diferitelor grupuri etnice și rasiale dominate de legi, cutume și tradiții specifice, la care se adaugă, bineînțeles, și normele etice și morale caracteristice fiecărei etape istorice ale umanității. În plus, granița dintre normalitatea și anormalitatea mintală este deosebit de fragilă, așa după cum afirma și profesor doctor Aurel Romilă în lucrarea sa intitulată „Psihiatrie” (A.A.P., București, 1997): „Psihiatrul este mai rezervat în privința definiției bolii mintale decât restul populației, deși el are de-a face profesional cu boala mintală. Așa că mărturisirea că lumea nu se poate împărți clar în nebuni și normali nu este primită cu plăcere”. Și atunci ne întrebăm, pe bună dreptate, dacă genii ca Picasso, Salvador Dali, Einstein, Balzac sau Bach au fost oameni normali psihic?

Sau poate că adevărații oameni normali sunt sutele de milioane de ființe obișnuite, care duc o viață convențională, fără să îndrăznească măcar o clipă să se gândească la o aventură nelalocul ei? O anecdotă celebră vorbește chiar de această dilemă: „Invitat la masă de un psihiatru din Paris, Humboldt își exprimă dorința să vadă mai de aproape și un bolnav mintal, nepericulos. În timpul mesei, savantul se uită cu cel mai mare interes la un bărbat fără cravată, deosebit de dezordonat și gălăgios, convins că acesta era pacientul. Abia a reușit gazda, după masă, să-l convingă că bolnavul fusese elegantul lui vecin, îmbrăcat în frac și deosebit de politic, în timp ce scandalagiul era... Balzac!” (Album literar gastronomic, revista „Viața Românească”, 1992).

În aceeași ordine de idei, dar în alt registru, dacă ar fi să analizăm, fără idei preconcepute, istoria sexualității umane, am constata că acest subiect a fost (și probabil va rămâne în continuare) insuficient cercetat, pentru că așa cum am mai afirmat în materialul „Abisul sexualității umane”, publicat în nr. 19 din anul 2016 al acestei reviste, inconștientul uman este aproape insondabil iar

accesul specialiștilor în zone psihologice atât de întunecate se lovește, fără doar și poate, de prejudecățile și ipocrizia unei societăți încorsetată de tradiții și norme etice și morale fățarnice, dar foarte „onorabile”, ce ignoră realitățile istorice, biologice, antropologice, genetice și psihologice. De ce? Pentru că sexualitatea umană nu poate fi cercetată decât din această perspectivă, întrucât ea, am mai spus-o, este dominantă umană cea mai puternică și reprezintă o realitate incontestabilă, în ciuda faptului că mulți dintre noi nu vrem să recunoaștem acest adevăr. De la „Ars amandi” a lui Ovidiu, până la „Kama Sutra” și Tantra-yoga, de la „Istoria sexualității” a lui Foucault până la „Psihanaliza și sexualitate” a lui Freud, de la „Dicționarul erotismului” a lui Ernest Borneman până la „Psihologiile eroticii masculine și feminine” ale lui Wilhelm Stekel, specialiștii în domeniu (scriitori, istorici, psihiatri, psihanalisti, psihologi) au încercat să analizeze și să descifreze din diferite unghiuri problematica sexualității umane, dar fără ca subiectul să fie în totalitate epuizat.

Și poate că, obiectiv vorbind, acest demers nici nu ar fi posibil cu adevărat. Cu toate acestea, noi vom încerca să abordăm problema pedofiliei dintr-o perspectivă ignorată de specialiști (credem că din motive de comoditate socială și profesională, aprofundând cu luciditate, echidistanță și obiectivitate acele discipline științifice care au legătură intrinsecă cu subiectul sexualității (la modul general, dar și în mod special cu cel al pedofiliei) și apoi, culegând toate informațiile necesare, să le punem cap la cap, într-o ordine coerentă, firească, pentru ca în final să ajungem la concluziile ce se impun, sau mai precis ce decurg din logica lucrurilor, chiar și în pofida teoriilor oficiale de astăzi. Termenul de pedofilie a apărut în a doua jumătate a secolului al XX-lea și se referă la atracția sexuală a unui adult pentru copii, indiferent de sex, dar, în mod special, față de fetițe.

În ultimele decenii, întreaga societate civilizată condamnă vehement și categoric orice manifestare de acest gen, adulții care ajung la astfel de fapte fiind catalogați drept monștri perversi, mai periculoși și mai cumpliți chiar decât criminalii în serie. Astfel că etica și moralitatea lumii civilizate așează pedofilia în categoria celor mai odioase rele, în fruntea celor mai ticăloase fapte umane.

Așa cum am mai spus de atâtea ori, este de necontestat adevărul că sexualitatea umană este condiționată în foarte mare măsură și de tradițiile și cutumele fiecărei națiuni sau etnii în parte, transmise din generație în generație, timp de milenii, nu numai de instinctele, impulsurile sau dorințele oamenilor controlabile, aproape în exclusivitate, prin intermediul legilor îngrăditoare ale societății, determinate, fără îndoială, de normele etice și morale ale diferitelor etape istorice. Oare nu este clar ca lumina zilei că în totală absență a acestor legi coercitive oamenii și-ar da frâu liber impulsurilor sexuale extrem de puternice (pe lângă multe altele) și ar cădea în promiscuitatea animalității primare? Nu credeți? Scenariul apocaliptic „American Blackout”, difuzat anii trecuți pe unul dintre canalele TV de știință, reprezintă o ipoteză șocantă dar convingătoare în acest sens. Astfel, atât poruncile divine cât și legile profane își dovedesc importanța covârșitoare în parcursul întregii civilizații umane, pentru că fără aceste legi și norme, dar și fără credința în divinitate s-ar fi menținut un haos animalic primitiv, care ar fi dus, fără nicio îndoială, la extincția speciei umane.

În zorii umanității nu existau decât poruncile divine, respectiv cele ale zeilor, care au impus „paleantropilor” primele comportamente magico-religioase. Din „Istoria credințelor și ideilor religioase” a lui Mircea Eliade (Editura Științifică, București, 1991, pag. 68) aflăm următoarele: „Întrucât zeii sunt responsabili de ordinea cosmică, oamenii trebuie să le urmeze poruncile, căci ele se referă la norme, la «decretele», me, care asigură atât bunul mers al lumii cât și al societății umane”.

Așa după cum am subliniat și în articolul „Abisul sexualității umane”, coloana vertebrală a umanității are două componente esențiale: religiozitatea și sexualitatea, care sunt înscrise în ADN-ul uman. Omul, în complexitatea sa uluitoare, nu este nici pe departe rezultatul hazardului fizico-chimic al cosmosului, așa după cum afirmă teoriile materialist-dialectice construite de filosofi și oameni de știință profani, liber cugetători, ci, dimpotrivă, ultimele cercetări și studii asupra omului și Universului oferă un adevăr coerent și din ce în ce mai greu de contestat, și anume că omul, ca parte din cosmos, este fructul unei intenții, al unei rațiuni, al unei Conștiințe. În acest sens, cărțile savantului român Dumitru Constantin-Dulcan vin în sprijinul realității despre care vorbim. Viața, așa cum se prezintă ea pe Terra, nu poate apărea decât într-un

Univers fertil care să permită nașterea ei (pentru mai multe amănunte despre ceea ce se numește un Univers fertil puteți consulta cărțile „Originea Unversului” de John D.

Barrow și „Ultimele trei minute” de Paul Davis, ambele apărute la Editura Humanitas din București, în 1994).

Din perspectivă religioasă, mai exact cea a doctrinei creștine, prin sexualitatea cu care ne-a pedepsit Dumnezeu după Păcatul Originar, specia umană supraviețuiește pe plan cosmic în timp și spațiu. Ca atare, este un adevăr dovedit științific faptul că din punct de vedere fiziologic fetele devin fertile (deci capabile de odrăslire) în jurul vârstei de 11-12 ani, iar băieții cu aproximativ 2 ani mai târziu.

În ultimele decenii, din cauza alimentației bogate în hormoni de creștere, fertilitatea fetelor, cu toate consecințele sale metabolice, se instalează și mai devreme, iar băieții dobândesc caractere din ce în ce mai feminine.

În consecință, Dumnezeu care ne-a creat (sau Mama Natură pentru materialişti) a vrut ca fetele să poată odrăslă la vârste pe care noi, cei de astăzi, trăitori în societăți moderne, le considerăm a fi extrem de fragede. În același timp, Dumnezeu (sau Mama Natură), odată cu fertilitatea (ba chiar mult mai devreme), i-a înzestrat pe oameni cu instincte, dorințe, pulsioni și plăceri sexuale, în absența cărora specia umană ar fi fost în pericol să se stingă. În cele ce urmează vom atinge un subiect foarte delicat, un subiect tabu, ocolit cu obstinție și ipocrită pudoare atât de specialiști cât și de marele public. Oare fără a-l aprofunda am înțelege cu obiectivitate cauzele reale ale pedofiliei?

DEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

Sigmund Freud, prin cele „Trei eseuri privind teoria sexualității” și mai cunoscuta „Psihanaliză și sexualitate”, dar și Wilhelm Stekel, autorul studiilor „Psihologia eroticii feminine” și „Psihologia eroticii masculine”, ne dezvăluie și aprofundează exact problematica (voit învăluită în ceață și ascunsă opiniei publice) a sexualității precoce. Este evident că sexualitatea infantilă reprezintă o temă sistematic evitată dintr-o falsă jenă și dintr-o excesivă și fățarnică moralitate ce caracterizează societatea noastră modernă călăuzită de principii morale mincinoase și aburitoare, artificiale și aparent inflexibile, dar cu atât mai ipocrite cu cât lumea „civilizată” și permisivă de astăzi tinde să recunoască drepturile minorităților sexuale care ajung să pretindă legalizarea mariajului homosexual în stradă, în mass-media și în parlamente europene, în contradicție totală cu moralitatea creștină. Ce-i drept, tocmai în acest sens, o țară supercivilizată ca Suedia nu pedepsește juridic raporturile sexuale între adulți și minore dacă acestea consimt din proprie inițiativă să le întreprină.

Din literatura de specialitate, dar și din experiența clinică proprie, sau a unor colegi psihanalisti, suntem în măsură să concluzionăm că fenomenul psihosexualității precoce se dezvăluie ca fiind mult mai complicat decât pare la prima vedere. Astfel, am constatat că, în contradicție cu majoritatea acreditărilor oficiale, primele manifestări erotice (începute ca „naive și nevinovate” jocuri sexuale), mai mult sau mai puțin adumbrite de sentimente de vinovăție, își au debutul multe mai devreme,

respectiv în copilăria târzie (5-14 ani). Cauzele acestui comportament sunt multiple: imoralitate juvenilă dobândită în familie sau în anturaj, spirit de imitație, naivitate, dar nu în ultimul rând impulsuri și dorințe sexuale puternice, pentru că, acestea din urmă, fiind înscrise în ADN-ul uman, se pot manifesta, adeseori, înainte de instalarea fertilității, la ambele sexe.

Așa cum a constatat și Wilhelm Stekel la începutul secolului al XX-lea, și noi, la rândul nostru, dintr-o bogată cazuistică psihanalitică, am întâlnit foarte multe exemple de sexualitate precoce culese din realitatea timpurilor noastre. Asemănările sunt frapante, cu toate că de atunci s-a scurs un veac, ceea ce dovedește că „nimic nu este nou sub soare”. Astfel, copii din grupa de vârstă cuprinsă între 3-7 ani (preșcolari) încep să manifeste curiozități erotice față de sexul opus și apar primele iubiri, dar și primele dezamăgiri din dragoste. Tot în această perioadă, unii copii deprind (sau descoperă singuri) practicarea autoerotismului (onania), sau se aventurează în jocuri erotice mai mult sau mai puțin nevinovate. În etapa următoare, respectiv în ciclul primar și gimnazial (7-14 ani), copiii devin și mai curioși, aflând mai multe amănunte despre sexualitate, din colectivitate, din reviste pentru adulți și îndeosebi pe internet. O bună parte dintre copii, cei mai îndrăzneți, mai curioși și mai stăpâniți de dorințe și de impulsuri erotice, încep viața sexuală, dar fără a fi pregătiți și educați în acest sens, din lipsa unui program de educație sexuală.

De exemplu, fetițele pot avea orgasm în timp ce dansează sau se sărută, lipindu-se de trupul partenerilor.

În ciclul superior (liceu și colegiu), adolescenții între 14-18 ani (nu toți, dar din ce în ce mai mulți) duc o viață sexuală regulată, intensă și complexă: raporturi intime de toate tipurile, dar și toată gama de activități erotice, fără contact sexual normal. De exemplu, multe fete, pentru a-și păstra virginitatea, apelează la metode practicate încă din cele mai vechi timpuri: fellatio, immissio penis in anum etc. Trebuie să remarcăm și să subliniem adevărul că majoritatea tinerilor adolescenți este stăpânită de dorințe sexuale foarte puternice.

Desigur, mulți cititori se vor scandaliza de dezvăluirile psihosexuale din acest articol, dar adevărurile expuse aici construiesc o realitate pe care (încă!?) nu suntem dispuși (sau pregătiți) s-o acceptăm din motive de falsă moralitate profană și religioasă, sau din mincinoase standarde de conduită socială. În acest sens, vă oferim un singur exemplu de sexualitate infantilă (unul dintre miile de cazuri asemănătoare) pe care l-am întâlnit în jurnalul poetului Petre Stoica, numit „Viața mea la țară” (București, 1988, pag. 6): „5 octombrie 1976. În drum spre nea Costică, aud șușoteli sub gardul școlii. Caut să trec neobservat. Sunt doi școlari, o fată și un băiat.

Au aproximativ nou anișori. Înregistrez discuția: El: Desfă-ți picioarele. Ea: De ce, Ionele? El: Să te rup. Ea: Ba s-o rupi pe mă-ta...”.

Fără comentarii!

Psiholog **MIHAELA VINTILĂ**